

ставаше негова съпруга. А Борилъ трѣбваше вѣчно да живѣе въ сѣнката на славата му... Ето дори и Целгуба отново почваше да гледа съ предани влюбени очи царствения си мъжъ — сякашъ Калоянъ не ѝ бѣ съпругъ, а блѣнуванъ годеникъ... Напраздни бѣха всички дълги молби, всички увещания, всички унижения. Целгуба нѣмаше никогата да обикне никому ненуждния, сиромашъ Борилъ. И въ главата на деспота бавно пълзѣха мисли, ехидни и опасни, като змийска отрова.

Куманскитѣ съюзници сведоха доземи чела и цѣлунаха края на царската багреница.

Калоянъ стана и прегърна поредъ князь Иоанъ, войводата Коца и челникътъ Манастъръ. Следъ това се отправи къмъ клира и цѣлуна ржката на кардинала Леоне и примасть Василия.

Яхналъ на бѣлъ конь се върна нововѣнчаниятъ императоръ къмъ гордия си замъкъ. Дъждъ отъ димитровчета и гергини се сипѣше отгоре му по цѣлия пътъ. А следъ него златозарнитѣ брони на войводитѣ и мекия блѣсъкъ на коприненитѣ болярски облѣкла, чертаеха дълга диря отъ пищностъ и велелепие. Задъ конниците се нижеха тежкитѣ кочи на царицата и знатнитѣ търновски госпожи.

Вечеръта Царевецъ искрѣше въ море отъ свѣтлина. Върху площадкитѣ на всички бойници бѣха накладени голѣми огньове, прозорцитѣ на кулитѣ свѣтѣха като безброй жадни изгарящи очи и се отразяваха въ тъмнитѣ вирове на Етъра. Долу, при Марно поле, срѣдъ отмѣрени удари на тѣпанъ и съпроводъ на гайди, се люлѣеха дълги хора.

Въ голѣмата приемна на палата бѣше сложена богата трапеза. На дълги, тѣсни маси поднасяха неспирно, въ посребрени блюда, печено козье месо, пържени птици, прѣсни Етърски сомове, дивечъ, съ силни подправки: джоджунъ, копаръ, карамфилъ. Едро кехлибарено грозде се ронѣше въ голѣми стъклени подноси. Въ сребърни и емайлирани кубоци виното горѣше червено като кръвъ. Женитѣ пиеха медовина. Въ ржцетѣ на царицата сияеше скъпоценна чаша отъ яспись, украсена съ златни плочки и каланти.